

Arrest

nr. 205 146 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 14 januari 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 8 juli 2010 wordt vastgesteld dat verzoeker geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Op 23 april 2013 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 23 april 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Op 6 juni 2013 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 27 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 8 oktober 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13^{quinq}ues).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 117 774 van 29 januari 2014 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 april 2014 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 6 mei 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 15 mei 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 22 september 2014 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 14 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 20 oktober 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Bij arrest van de Raad nr. 134 641 van 5 december 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 maart 2015 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 7 april 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 14 april 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 12 oktober 2015 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in.

Op 4 november 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 12 november 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues).

Op 29 november 2016 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in.

Op 13 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Bij arrest van de Raad nr. 188 145 van 8 juni 2017 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 25 november 2017 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 25 november 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 16 januari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 17 januari 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest nr. 203 366 van 2 mei 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 januari 2018 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Naam : T. (...)

voornaam : H. S. T. (...)

geboortedatum : (...).1983

geboorteplaats : D. (...)

nationaliteit : Irak

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene diende 7 asielaanvragen in. Het CGVS verklaarde de laatste aanvraag niet ontvankelijk op 13.02.2017. Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 08.06.2017. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 8 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v,

Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene zou een Belgische vriendin hebben. Betrokkene woont niet altijd samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"

Op 1 maart 2018 wordt verzoeker gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"INGEROEPEN MIDDEL

1. Het ingeroepen middel is een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsverplichting. De bestreden beslissing is gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid. Omwille van deze kennelijke onredelijkheid van de genomen beslissing, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting.

2. Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

2. Art. 74/11 § 1, 1° en 2° lid, van de Vreemdelingenwet stelt :

‘ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

3. Het is juist dat er op 17 januari 2018 een beslissing genomen werd waarbij er aan verzoeker een bevel om het land te verlaten gegeven werd, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd.

Verzoeker heeft echter op 26 januari 2018 voor de R.V.V. een beroep tegen deze beslissing aangetekend. In zijn beroepsakte (stuk 1) heeft verzoeker erop gewezen dat een beslissing waarbij er een bevel om het land te verlaten gegeven wordt, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan wordt, een schending uitmaakt van art. 7.4 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar zijn uitgebreide motivatie in deze beroepsakte, die hij als overtuigingsstuk 1 bij de huidige beroepsakte voegt, en waarvan hij brevitatibus causa de inhoud niet herneemt in huidige beroepsakte.

De beslissing die op 17 januari 2018 genomen werd en waarbij er aan verzoeker een bevel om het land te verlaten gegeven werd, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd, dient om de redenen die verzoeker in zijn beroepsakte dd. 26 januari 2018 vermeld heeft, vernietigd te worden. Dit heeft tot gevolg dat deze beslissing geacht wordt nooit bestaan te hebben en dus ook geen gevolgen kan ressorderen.

Een beslissing waarbij een inreisverbod opgelegd wordt, kan dus onmogelijkerwijze gebaseerd zijn op een beslissing waarbij er een bevel om het land te verlaten gegeven wordt zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan wordt.

4. Het is eveneens juist dat er in het verleden aan verzoeker een bevel gegeven werd om het land te verlaten, waaraan hij geen gevolg gegeven heeft.

Er wordt echter vaak aan een asielzoeker een bevel gegeven om het land te verlaten, dat niet dient opgevolgd te worden. Zo wordt er héél vaak aan een asielzoeker tijdens de loop van de asielprocedure een bevel gegeven om het land te verlaten. Dit is bijv. het geval indien het C.G.V.S. een beslissing genomen heeft waarbij het asielverzoek afgewezen wordt, maar de asielzoeker tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de R.V.V. Ondanks dit beroep wordt er door de D.V.Z. toch een bevel gegeven om het land te verlaten, en dit kan uiteraard niet tijdens de asielprocedure.

Er wordt dan vaak door de D.V.Z. beweerd dat het bevel om het land te verlaten niet uitgevoerd zal worden, omdat er overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet behoudens mits toestemming van de asielzoeker, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terughouding gedwongen kan worden uitgevoerd. Verreweg de meeste asielzoekers zijn hiervan niet op de hoogte, totdat zij in paniek naar hun raadsman gerend zijn, die hen hiervan inlicht. Het is dan ook niet verwonderlijk dat, indien dezelfde asielzoeker later nogmaals een bevel krijgt om het land te verlaten - dat ditmaal wél uitgevoerd kan worden - , hij geneigd zal zijn te denken dat hij ook dat bevel naast zich kan neerleggen

Als de D.V.Z. te pas en te onpas bevelen om het land te verlaten blijft rondstrooien, kan het een vreemdeling niet kwalijk genomen worden dat hij hieraan geen gevolg geeft. En er kan dan ook geen reisverbod opgelegd worden omdat deze vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten (waarvan hij wellicht niet wist of hij er al dan niet gevolg diende aan te geven ...).

5. Verzoeker is ten slotte van mening dat er gebruik kon gemaakt worden van art. 74/11 § 2, 2° lid, Vreemdelingenwet dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker vormt immers, zoals hogergesteld, een feitelijk gezin met Mw. V. Y. (...), die van Belgische nationaliteit is. Verzoeker kan dienaangaande verwijzen naar zijn beroepsakte dd. 26 januari 2018 (stuk 1). Indien men enigzins rekening gehouden had met deze feitelijke gezinsvorming en dit gezinsleven, zou er, omwille van humanitaire redenen, geen inreisverbod opgelegd geweest zijn.

Verzoeker vraagt dat de Raad zou zeggen voor recht dat er gebruik dient gemaakt te worden van art. 74/11 § 2, 2° lid, Vreemdelingenwet, en dat er omwille van humanitaire redenen geen inreisverbod dient opgelegd te worden. Indien er rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van dit geval, zou er geen inreisverbod opgelegd worden zijn."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het redelijkheidsbeginsel.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou er ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek zijn afgeleverd, er te pas en te onpas door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bevelen zouden worden gegeven en uiteindelijk er onterecht geen gebruik zou zijn gemaakt van artikel 74/11, §2, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 17.01.2018 terecht besloten tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar, op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoekende partij betwist dat in de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) tot een afwezigheid van een termijn tot vrijwillig vertrek kon worden besloten.

Deze kritiek is evenwel niet toegepast op de in casu bestreden beslissing doch wel op de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (RvS nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Wat betreft de kritiek van verzoekende partij dat geen rekening werd gehouden met het door haar ingestelde beroep tot nietigverklaring van de beslissing dd. 17.01.2018 van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende de het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, laat de verweerder gelden dat deze kritiek vooreerst geen verband houdt met de verplichting om een bestuurshandeling formeel te motiveren en de door verzoekende partij aangevoerde schending dus niet kan doen aannemen, alsook dat de genoemde beslissing dd. 17.01.2018 rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), kan geen afbreuk doen aan de thans bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede merkt verweerder op dat de kritiek van verzoekende partij nopens de schending van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek niet kan worden aangenomen.

In de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) werd geen termijn om vrijwillig vertrek toegekend, en dit overeenkomstig artikel 74/14, §3, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...) 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoekende partij heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, en bovendien heeft verzoekende partij meer dan twee asielaanvragen ingediend zonder dat er nieuwe elementen aanwezig waren.

Deze feitelijke vaststellingen, die door verzoekende partij niet worden betwist, volstaan om toepassing te kunnen maken van art. 74/14, § 3, 4° en 6° Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van art. 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Terwijl verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog als zou er sprake zijn van een incorrecte toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat betrekking heeft op een ‘terugkeerbesluit’ dat genomen wordt ten aanzien van een derdelander, kent in punt 4 de volgende uitzonderingen toe op de termijn voor vrijwillig vertrek:

“4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Artikelen 8.1 en 8.3 van de Terugkeerrichtlijn, dat betrekking heeft op de ‘verwijdering’ (‘de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat’) van derdelanders, stipuleren dan weer het volgende:

“1. De lidstaten nemen de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek overeenkomstig artikel 7, lid 4, is toegekend of indien de betrokkene niet binnen de volgens artikel 7 toegestane termijn voor vrijwillig vertrek aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

(...)

3. De lidstaten kunnen een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling aannemen waarbij de verwijdering wordt gelast.”

Artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet vormt naar oordeel van verweerder een correcte omzetting van de bepalingen van de Richtlijn 2008/115/EG, in die mate dat wordt voorzien dat geen termijn voor vrijwillig vertrek dient te worden toegekend, en dat dus tot het nemen van een verwijderingsmaatregel kan worden overgegaan (in casu: een bijlage 13septies) wanneer geen uitvoering werd gegeven aan een eerder terugkeerbesluit waarin een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verweerder benadrukt dat de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) een gemengde beslissing betreft, daar waar de terugkeerverplichting van verzoekende partij (andermaal) wordt bevestigd, maar waarbij ook wordt beslist om verzoekende partij gedwongen terug te leiden.

De bijlage 13septies vormt een door de Lidstaat genomen ‘nodige maatregel’ om reden dat verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder terugkeerbesluit waarin een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In de beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt terecht gemotiveerd dat verzoekende partij ‘geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017’.

Uit het administratief dossier blijkt dat er reeds verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werden afgeleverd aan verzoekende partij, waarbij hem een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Verzoekende partij heeft hier geen gevolg aan gegeven.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Terwijl de kritiek van verzoekende partij nopens artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, hoe dan ook gericht is tegen een overtollig motief (en dit nu de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, gesteund is op meerdere, determinerende motieven).

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij hieromtrent terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestuurlijke beslissing dd. 17.01.2018 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring schorsing van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Terwijl verzoekende partij ten overvloede opmerkt dat in artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn werd opgenomen dat de lidstaten kunnen afzien van een termijn voor vrijwillig vertrek indien ‘een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond (...) afgewezen is’.

Artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet viseert die situatie waarbij meerdere asielaanvragen werden ingediend zonder dat er nieuwe elementen werden aangevoerd. Een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarin de aanvraag niet in overweging wordt genomen, gezien er geen nieuw element werd aangevoerd, kan worden beschouwd als een beslissing waarbij de aanvraag als kennelijk ongegrond wordt afgewezen (zoals bedoeld in art. 7.4 van de Terugkeerrichtlijn).

Ook met betrekking tot art. 74/14, § 3, 6° Vreemdelingenwet kan derhalve niet ernstig worden voorgehouden dat er sprake is van een incorrecte omzetting van de Terugkeerrichtlijn.

De beschouwingen nopens het niet correct omgezet zijn van de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn kunnen niet worden aangenomen.

Er werden in casu maar liefst zeven asielaanvragen ingediend, terwijl deze laatste door de Commissaris-generaal niet in overweging werden genomen. Artikel 74/14, §3, 6° van de Vreemdelingenwet werd correct toegepast: er kan geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoekende partij worden toegestaan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verder betwist verzoekende partij dat zij uitvoering had moeten geven aan een eerder aan haar afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betwist evenwel niet dat zij er geen uitvoering aan heeft gegeven.

In de bestreden beslissing werd aldus terecht gemotiveerd dat er geen uitvoering werd gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar werd betekend op 25.11.2017.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te pas en te onpas bevelen om het grondgebied te verlaten zou hebben rondgestrooid en het de vreemdeling aldus niet kwalijk kan worden genomen hieraan geen gevolg te hebben gegeven, dient verweerder op te merken dat deze kritiek werkelijk nergens op slaat.

Ten aanzien van verzoekende partij werd in het verleden telkens conform de wettelijke bepalingen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij zich illegaal in België bevond.

De bevelen om het grondgebied te verlaten werden overigens ook niet aangevochten en zijn thans definitief.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat aan verzoekende partij op 25.11.2017 ter kennis werd gebracht, kaderde overigens geenszins in een asielprocedure. Er werd op 25.11.2017 ten aanzien van verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Voormeld bevel is definitief en verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij hieraan uitvoering moest geven.

Terwijl bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) ook telkens op een correcte wijze aan verzoekende partij werden afgeleverd.

Het lopen van de beroepstermijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of het indienen van een beroep, hebben enkel tot gevolg dat geen maatregel tot verwijdering gedwongen kan worden uitgevoerd, maar dit maakt vanzelfsprekend niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook geen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen nemen.

Gedurende het onderzoek van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Beslist de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en is de termijn van het bevel verstreken, dan wordt het bevel uitvoerbaar.

Tot slot is verzoekende partij van mening dat er gebruik kon worden gemaakt van artikel 74/11, §2, 2de lid van de Vreemdelingenwet, en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich aldus diende te onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen: verzoekende partij wijst op een voorgehouden feitelijk gezin met mevrouw Y. V. D. (...).

Verweerder verwijst naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet.” (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht in de bestreden beslissing de redenen opgegeven om welke reden – conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet – een inreisverbod aan verzoekende partij werd afgeleverd.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook niet heeft nagelaten te motiveren omtrent het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet altijd met haar partner samenwoont en er dan ook geen gemeenschappelijke huishouding is. Er is – in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden – geen feitelijke gezinsvorming.

In een administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 25.11.2017 staat het volgende te lezen:

“Volgens Y. (...) verblijft de vreemdeling die we identificeren als T. H. (...) reeds 8 jaar in België. Ze zou hem reeds 4000 euro gegeven hebben over die periode. Ze deelt ons mee dat ze een relatie heeft met

hem, maar dat hij overals rond zit. Zo gaat hij naar: Amsterdam, Gent, Antwerpen, Brussel, ...Wanneer hij geld nodig heeft komt hij terug naar huis. Ze zou vandaag ruzie gehad hebben met hem. Dit mondde uit op een tussenkomst van onze diensten.”

Gelet op voormelde verklaring en voormelde redenen is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om geen beschermenswaardig gezinsleven te weerhouden.

Er is geen enkel bewijs voorhanden van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven. De thans gevoegde gesolliciteerde verklaringen kunnen hier geen afbreuk aan doen: zij hebben geen enkele bewijswaarde.

In casu toont de verzoekende partij overigens ook niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Terwijl het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners de verankering in diens land van herkomst, of van legaal verblijf, zal verliezen:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont ook niet aan dat een tijdelijke verwijdering met het oog op het verkrijgen van verblijfsdocumenten, onmogelijk zou zijn. Men kan ondertussen via moderne communicatiemiddelen contact blijven houden, dan wel kan de voorgehouden partner verzoekende partij ook af en toe bezoeken:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen: er worden geen humanitaire redenen aannemelijk gemaakt waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van twee jaar diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Te dezen wordt aan verzoeker een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2018 hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent en hij “geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017”. Daarnaast wordt toegelicht dat verzoeker zeven asielaanvragen heeft ingediend en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad hebben vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zodat hem geen vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming werd toegekend. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris besluit dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en het dossier geen stukken bevat die erop kunnen wijzen dat de veiligheidstoestand in die mate is gewijzigd dat verzoeker alsnog een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM in geval van verwijdering. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt nog uiteengezet dat uit het gegeven dat verzoeker gedurende acht jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd geen gerechtigde verwachting volgt op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Ten slotte wordt nog gemotiveerd dat verzoeker opnieuw in onwettig verblijf werd aangetroffen, het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, hij een Belgische vriendin zou hebben met wie hij niet altijd samenwoont, zodat dergelijke partnerrelatie niet kan worden gelijkgesteld met een huwelijk en er geen sprake is van een gezinsleven. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker “niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven” en gelet op het belang van immigratiecontrole.

Verzoeker erkent dat hem op 17 januari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend waarbij geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegekend. Verzoeker werpt evenwel op dat hij een beroep tegen deze beslissing heeft ingediend en verwijst naar deze procedure. Verzoeker wijst erop dat hij in deze procedure de schending van artikel 7.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven heeft opgeworpen. Verzoeker voert dan ook aan dat deze beslissing dient te worden vernietigd en besluit dat de thans bestreden beslissing onmogelijk kan steunen op een bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Vooreerst verwierp de Raad bij arrest nr. 203 366 van 2 mei 2018 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 17 januari 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit beroep had bovendien geen schorsende werking.

Voorts wordt erop gewezen dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd niet enkel omdat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 januari 2018 hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet) maar ook omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017”* (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). Uit hetgeen hierna wordt uiteengezet blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017”*. Bijgevolg rustte op de verwerende partij de verplichting om verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Verzoeker erkent dat hem in het verleden een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker voert aan dat er evenwel vaak aan een asielzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten tijdens de loop van de asielprocedure, met name wanneer de asielaanvraag werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de asielzoeker tegen deze beslissing een beroep indient bij de Raad. Verzoeker werpt op dat tijdens de asielprocedure geen bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten en dat dit niet opgevolgd dient te worden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoeker geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de eerder aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende enkel een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 17 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Waar verzoeker nu opwerpt dat hem in het verleden ten onrechte bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, wordt erop gewezen dat het hem vrijstond om tegen deze beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen bij de Raad. Verzoeker heeft dit evenwel nagelaten, zodat deze beslissingen definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 25.11.2017”*.

Verzoeker laat nog gelden dat het bestuur vaak beweert dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal worden uitgevoerd omdat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek ervan ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, behoudens mits toestemming van betrokkene. Verzoeker voert aan dat veel asielzoekers hiervan niet op de hoogte zijn totdat hun raadsman hen hiervan inlicht. Verzoeker laat gelden dat het niet verwonderlijk is dat wanneer een asielzoeker later nogmaals een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, dat ditmaal wel uitgevoerd kan worden, hij geneigd zal zijn te denken dat hij ook dit bevel naast zich neer kan leggen. Verzoeker laat gelden dat het de vreemdeling niet ten kwade kan worden geduid dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de verwerende partij te pas en te onpas bevelen om het grondgebied te verlaten blijft rondstrooien.

Verzoeker heeft geen beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de eerder aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende enkel een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 17 januari 2018 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bijgevolg zijn de eerder aan verzoeker betekende bevelen om het grondgebied te verlaten definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Verzoeker kan niet dienstig volhouden dat hij er niet van op de hoogte was dat op hem de verplichting rustte om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werpt op een feitelijke gezin te vormen met V.Y., die de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker laat gelden dat indien men enigszins rekening had gehouden met dit gezinsleven er omwille van humanitaire redenen geen inreisverbod zou zijn opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt over de relatie van verzoeker het volgende uiteengezet:

“Betrokkene zou een Belgische vriendin hebben. Betrokkene woont niet altijd samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt geen enkel bewijs of informatie bij in dit verband, dat er sprake zou zijn van een wettelijke samenwoning of van plannen om de relatie te officialiseren en op basis daarvan eventueel een procedure gezinshereniging op te starten. In het licht van deze omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze er op grond van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet niet vanaf heeft gezien om een inreisverbod aan verzoeker op te leggen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET